

**Dr. Lukács Sándor
1913–1971.**

Emberi méltósággal viselt hosszantartó küzdelem után 58 éves korában elhunyt dr. Lukács Sándor orvosezredes, a Központi Rendelőintézet vezető főorvosa.

Ismerve betegségének súlyosságát és túrva a szenvedéseket, eszmélete utolsó percéig drága családja és orvosi munkája állottak gondolatai közép-pontjában.

Az úri Magyarország a diplomás externista, a munkaszolgálatos üldözött sorsát mérte rá, de a felszabadulás dr. Lukács Sándornak is a szó leg-szorosabb értelmében az életet jelentette. Még 1945-ben csatlakozott a kommunista párthoz és haláláig annak tagja volt. 1951-ben a párt hívó szavára jött a Magyar Néphadseregbe. Katonaorvosi pályafutását a Központi Kórház Rendelő Intézetében kezdte és ott is fejezte be.

Bevonulása után nem sokkal a kevés hagyománnyal rendelkező repülőorvosi karnak lett tagja és kezdettől fogva leikes odaadással az orvostudomány ezen új ágának művelője. Résztvett a romokból helyreállított Gyáli úti „kaszárnya-kórház” korszerű, kultúrált magas színvonalon működő Honvéd Kórházzá való átalakításának fáradságos munkájában. Rövid néhány év alatt a repülőorvostan tudományos művelőjévé és oktatójává vált. Mint a Repülőorvosi Bizottság elnöke és a tudományos osztály vezetője közreműködésével fejlődött ki a repülő élettani és a repülő alkalmassági vizsgálatok szakszerű elvégzésére képes szakorvosi gárda ma is jól működő első generációja. Ez a kollektíva, amely az ellenforradalom közepette is meg-

álta a helyét, és becsülettel, fennakadás nélkül ellátta feladatait, később *L u k á c s* Sándor vezetésével vett részt a fiatal, II. repülőorvosi generáció kialakításában és nevelésében.

Repülőorvosi vonatkozásban az orvosi irodalomban maradandó értéket alkotott. Résztvett a magyar nyelvű *Repülőorvostan* című tankönyv megírásában és szerkesztésében, ezen időtálló mű technikai szerkesztését is magára vállalta.

Tudományos témái közül figyelemre méltóak a légi sebesült- és betegszállítás, a repülés közben fellépő robbanásszerű légnyomás csökkenése, a légi betegségek megelőzése témáiban írt tanulmányai. Közel másfél évtizeden keresztül művelte az orvostudománynak azt az ágát, amely hadseregünk egyik legdrágább és legfontosabb csoportjának, a pilótáknak egészségét volt hivatva megőrizni.

Élete rövid, de eredményekben és munkasikerekben gazdag volt. A magyar népi demokrácia biztosította *L u k á c s* Sándor tehetsége számára is az alkotó orvosi és szervező munka kedvező feltételeit.

Életének utolsó 5 évében — mint a Központi Rendelő Intézet főorvosa — orvosi munkája, a tisztí és sorállomány egészségét megóvó tevékenységben nyert kiteljesülést. Szinte utolsó pillanatáig alkotó módon, orvosi hitvallásából fakadó odaadással melengette az új Rendelő Intézet terveit. Lendületes munkája közepette úgy ragadta el tőlünk a halál, hogy ezt a szép munkát már nem tudta befejezni.

Egy volt Ő a magyar katonaorvosi társadalom tagjai közül, akik a felszabadulás után, élve a lehetőségekkel egy új katonaorvosi iskolát alapítottak, melynek először maga is tanítványa, majd később tanítója lett. Sokoldalúan képzett klinikust és szervezőt, önmagával és munkatársaival szemben igényes orvosparancsnokot veszítettünk el benne.